

[Lysholt Hansen.]

som vi må se at få fjernet; det er sikkert rigtigt, jeg tør i alt fald ikke sige, det ikke er det. Men så sagde hr. Poul Dam: der er store beløb, der ryger gennem finansudvalget og folketinget uden en egentlig bedømmelse, og så spurgte hr. Poul Dam: ryger de også på tilsvarende måde gennem budgetministeriet? Og så kom det, der blev føjet til: vi må foretage nogle skånselsløse og usentimentale bedømmelser af masser af områder og også være villige til at slagte nogle af de hellige køer, og det gælder, uanset om det er på det sociale eller det undervisningsmæssige område. Hr. Poul Dam sluttede med at sige, at en række eksperter sætter ambitionsniveauet meget højt, uden at det gavner.

Det er meget skarpe bemærkninger, når man tænker på, at hr. Poul Dam sammen med mig og andre medlemmer af tinget efterhånden har siddet i finansudvalget i en lang årrække og haft god mulighed for at pege på nogle af de områder, hvor det er store bevillinger, der på denne måde glider igennem uundersøgt. Jeg synes, det er en så skarp påstand, at jeg beder hr. Poul Dam om bare at nævne én eller to af de ting, som er under hr. Poul Dams mistanke, for jeg synes, at når man siger den slags ting, er det meget rart at få det frem også her i salen. Hvor er der bare én eller to ting ud af de mange, som det måtte dreje sig om, siden talen var koncentreret alene om det emne, hvor er de ting, som vi i den henseende skal tage fat på, hvad enten det nu er på social-, undervisningsministeriet eller andre områder? Jeg synes, man skal være varsom med at udslynge en sådan påstand uden at give den en bestemt adresse, og det anmoder jeg hr. Poul Dam om at gøre.

Jeg var jo selv i mit indlæg inde på en af vejene til at løse problemet, nemlig at gå over til at gennemføre rammebevillings-systemet ud i sin yderste konsekvens; så kan vi nemlig sige: I får så og så mange penge, så og så mange stillinger til det område, og så må I indbyrdes slås om tingene. Så bliver det hr. Poul Dams overlæge, der må kæmpe med sine kolleger, om han skal have sit nye apparatur, så kommer vi ikke fremtidig i finansudvalget til at tage stilling til det enkelte søgte apparatur uden at kunne stille det i forhold til, hvad andre overlæger

inden for samme sygehus måske traditionelt har ønsket bevaret. Det er nemlig en bedømmelse, vi som lægfolk ikke er i stand til at foretage, og det ligger mig meget på sinde at få sagt dette. Jeg er enig med hr. hr. Poul Dam i, at der er ting, vi kan se på. Jeg får nu af fru Grethe Philip nævnt en enkelt; jeg kan nævne én, jeg har haft fremme flere gange, den kan da ikke andet end genere mig, det er tøjhusmuseet. Udgiften stiger i år med 248.000 kr. til 2.187.000 kr. Indtægten er 25.000 kr. Ja, all right, det er da en af de ting, man må overveje: er det rimeligt, at det kører på den måde? Jeg tror vel ikke, man kan afskaffe det, men spørgsmålet er: er det rimeligt, at man fortsætter på den måde i fremtiden?

Jeg skal slutte med disse bemærkninger. Vi er allerede kommet langt hen på dagen. Jeg havde egentlig nogle flere ting at føje til om den positive side i det, der ligger i finanslovsforslaget, men ministeren har allerede nævnt disse ting. Vi er villige til at se på besparelser, både på 3 års budgetterne og på finanslovsforslaget, men jeg tør altså ikke love samme letsindige behandling som den, jeg synes hr. Poul Dam gav tilsagn om.

Hans Kjær: Hr. Lysholt Hansen bidrog i sit første indlæg med et nyt begreb, der i sit indhold følger sig til den efterhånden lange række af socialdemokratiske initiativer, som forekommer så selvmodsigende. Vi er efterhånden stødt på en del. Særtolden bremser investeringerne i produktionsmaskiner, og særlige investeringsfradrag skal i 1972 fremme de samme investeringer. Når hr. Lysholt Hansen taler om moderne erhvervs politik, må man spørge, om det også dækker denne nye udgave af stop and go-politikken, hvor de modsatte bevægelser skal ske på samme tid.

Særtolden har ingen provenumæssige formål, men provenuet er anvendt over for udgiftsstigninger, der ikke ville være dækning for uden dette provenu. Beskæftigelsen, som hr. Lysholt Hansen nu i anden omgang beskæftigede sig så varmt med, skal fremmes af en lov, som truer beskæftigelsen.

Hr. Lysholt Hansen siger, at man kan ikke affinde sig med, at vi gør opmærksom på, at den forbedring, der var i betalingsbalancesituationen, som jo er umiskendelig, var indtrådt før regeringsskiftet, og så samtidig påstår, at det, der måtte ske med be-